

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת

צ.

עין משפט נר מצוה

לה א מיי פ"ח מהל' שנת
הלכה ח:
ב ג א ג הלכה ט:
ד ד מיי פ"ב מהלכת
עקרין הלכה ט:
לה א מיי פ"ח מהל' שנת
הלכה ח:
ב ד ט הלכה ו:

תורה אור השלם

1 ואל דבק בקך באומה
מן תרומה למען שובו יי
מחזורי אפא ונתן לך רממים
והחזקו והחזקו באשר
נשבע לאבותיך:
דברים יג ח

לעיו רש"י

לטרור [ליטרור] מרור
ניחית.
פיוניא [פני] ארן.
פודורודי מקדח.
מוקידי [למחות נר].

מוסף רש"י

במיני מתיקה שגו. סוכין
עממן מחזק ומשום הכי
מזלטיק דטעמנן שום
למתק נסין הקדירה (ע"ז
10) לצבוע בהן דוגמא
לאירא. לומר מעט כעין
שמצלין לדוגמא לומר רות
אתה נזה, וזאת כשעור הולכיין
לארץ ויש גרדי למוס פי
קה שפקטיה עכרז מונה צו
לפי שאין אדם
ורחל וסל לנחמה
שוריה כזי פי סבכה (טו).
כל שיש לו עיקר. שו"ט
שמענו חן ונפרים קרקע
שהלכה (נדח טו). רב
שאין לו עיקר. להקטין
לפרן צימות הנשמים. כגון
קישאין ודלעין ויואל בן
נחמן (ד' א) אין לו שבעית.
ומה לעשות מהן סחורה
ותמי מניה להפקין (טו).
לכליאי עורב. סממנות
חזין מוחזין כדלכא גג הסיכל
לכחות העריכין שלא יעבו
עליו (מסות ק) כדו מצלין
כצללות על כחל אמר על
למה וכן סממנות גבוהין
למה קטניין ומחזין כהן
לשם הגג של הכול לגש
את העריכין. לל כלת עורב
מועב העריכין כמו מהלסי
(ט) לא מלל חמין (טריכ)
1. לא יפחות ממעט
כסף. משה מעט כסף.
למיני נחשוש שום מעט כסף
(מסות ק). שמחטטין
בהן את הפחילות. מפילין
לשם הפחילה כשאר שרף.
ועליו ממוקל (טו ק).
ומקנהין הנרות. של מניה
מחטטין שמתוס (טו). ר'
יהודה בו בתירא אומר
חמשה גרעין (טריכ טו).

רבי נסים גאון

האומר הרי עלי ברוב
לא יפחות ממאה על
אמה למאי חיי אמר רב
דוק לבלא עורב. תמצאו
בסבת מירדת בפרק ד'
הייכל מאה על מאה ועל
רוב אמה. האומם שש
אמות וגובהו ארבעים אמה,
אמה כירו. ואמרתם (בית)
דילפה. אמה תיקרה. ואמה
מעובה. וג' אמות מעקה.
ואמה כלה עורב. ר' יהודה
אומר לא היתה כלה עורב
עלה מן המידה. אלא ד'
אמות עולה היה מעקה.
וכגון זה במסות (דף קו)
בפרק הרי עלי עשרון.

הוא"ל וראויין למתק הקדירה. הואיל וממתיקין הוא ליה למימר
כדפי' בסוף כלל גדול (דף עז. ושם) וא"ת היכי מיירי אי
בנותן טעם אפילו שאר מינין נמי ואלו אין בהם נותן טעם אפי' מיני
מתיקה נמי לא ו"ל דאפילו צ"ט בזה נותן טעם שרי כשאר מינין
לנותן טעם לפנס הוא. ר"י:
ב"ר גר"ג ב' מ' ו' יום. אין גירסא זו
נכונה דמשמע של קטן בן מ' יום
ובנה פרק השאש (דף סג.) ג' ז'
סממנין מעצירין קמיי כל הי די הלא
בומי גרליל וקא צעי התם בגמרא
דילך או מוקן וא"ת דגרסי של מ' יום
ואין נראה להתם נמי תניא ומי
גרליל שחממיו וכמה חיימונן שלשה
ימים? ונראה כספריס דגרסי עד מ'
יום דמג' ימים? עד מ' מעצירין אותם
על הכתם אבל מוקן ג' ולאחר מ' אין
מעצירין: בורית זה החודש.
ואע"ג דכפ' המוליא (לעיל פ:) יהיב בחול
שיעורא אחרניא כדי ליתן על פי קף
של סיד אומר ציינו מאיר להתם
מיירי בחול שמוטין כסיד אבל הכא
איירי בחול שמלנגין צו את הנבדילס
ולספריס דגרסי הכא צורית זה אהלל
אתי שפיר: תרי גוויי אהללא.
ולעיל דלג שני תרי גוויי חול (א) ו'
לגירסא אחרת תרי גווייא אהללא)
משום דקיי ליה דליכא בזה תרי
גוויייה? ויש ספריס דגרסי לעיל מאיר
צורית אהלל ולפי זה אתי שפיר דה"ק
לעולם כדלמר מעיקרא צורית זה
אהלל ותרי גוויי אהללא:

א"י יפחות ממעה בסף. תימנה
לר"ל דלא יפחות מפרטותה הוא
ליה למימר כי היכי דתניא צפרק
צתל דמנחות (דף קז:) הרי עלי
זהב כל יפחות מדגיר זהב כסף לא
יפחות מדגיר זהב:

מב"ר יא עורב. צערוך צערוך
כל פי' דצמקש ראשון
מפי רוב קדושה שהיתה צו לא היה
כריך כלא עורב וליחא דצפיק
למועד קטן (דף ט.) מוכח בהדיא
שהיה צמקש ראשון כליא (עורב)
המוציא קופת הרובין ארבע
שיש בה מינין הרבה
אינו חייב אלא אחת. תימנה דמאי
קמ"ל פשיטא דאפילו בהוילא וזור
והוילא אינו חייב אלא אחת כמו
צקלר וזור וקלר כ"ז צת אחת ואפילו
ר' יוסף דמשייב אליצא דר' אליעזר
צקלר וזור וקלר צפרק אמרו לו (יומא
דף טו.) בהוצאה אחת פשיטא דפטור
ומירך ר"ת דמייירי כגון שזודע לו על
מין זה ונתכפר וזור וזודע לו על
מין אחר אפ"ה פטור דהוי הכל כמו
דכר אחד ואע"ג דצפרק המנעיב
לקמן (ג.) תניא ואם היה כלי כריך רב
חייב חף על זה הכלי ומוקי לה רב
אפי' שגג צוה וזהו וזודע לו וזור
גדע לו וצפולגמא דרבי יוסין ור"ל
דוקא ככלי ואוכליס שצמכו מחלקין
דיעות אבל כזאכלין שצמך הכלי
אפילו כפרות אין ממלקות ור"י מלא
צירושלמי אילו הוילא והוילא כלום הוא
חייב אלא אחת לא נכרכה אלא לר"ל
שלל תאמר מייס הרבה ישו
הואיל ויהא חייב על כל אחת ואחת תמוחין מחלקין כדל"ר יהושע ר' יהושע:

במיני מתיקה. עסקינן שכולן מיני מתיקה קדירה אבל מין אחר אין
מלטרק ומתימין לא מפליג: **דוגמא** לאיכא. מעט זמר שהוא כמיין
דוגמא שמראה הנצב לבע"ה כזה מחפז או כזה והוא כדי ליתן
צארת של קנה של גרדי ושיעורה מועט: לשדום. ומתני' צשאין
שריון והבא לשדום אינו שורה פחות
מכדי צג קטן: **אנפטרין** מקום:
הוסיו עניהם. לענין צביעתי:
התלביזין. לטריון: **והלעונין**. לענה:
צכריסא. גפרית: שיש לו עיקר. שגשר
צארכך. ולפי דעתי תורניתא דגרסינן
במס' ע"ז: דבר שאין לו שורש (ט) הוא
כמו זה ולא כמו שמפרשין אותו
פיו"ח: **שורף** דוז. לא איתפרש
אבל כך שמו: **צרמאלא דפרנאלא**.
פוריידור של צחל: **בתנ'י** פלפלא
כל שהוא. ואינו פלפל שלנו. ובגמרא
מפרש כל שהוא למאי חזי: מיני
צשמים כל שהן. לריח טוב: מיני
מסכות כל שהוא. ראוי לרנך קטן:
שמלניעין אותו לרפואה ל"ג: מקק
פפרים. אפילת תולעת אוכלת
הספרים ומרקצו וזמו מקק:
שמלניעין אותן לגונון. שכל דבר
קדש טעון גניזה: **מאומה**. אלמא
אחשביה קרא לאיסורא. והא דמתן (לעיל
דף עז:) כל שאינו כשר להנניע כו'
ואוקימנא למעוטי עזי אשיירה דלא
כו' יהודה: **ר"ב ללחשא**. ככז חזי
ההש: **ריח גב**. ששעטנין צהן
חולין ומינוקות כגון חלטייה להצדיח
מעליו מזיקין: **ארגמן**. צבע שזודעין
צו ארגמן וטעמא לא איתפרש. ול"ג
שם הוא לאוי להריח: **צחולס**
הוודר. עלה של וורד צחור אחת:
מיני מסכות כל שהן. מתני' היא:
הרי עלי צרזנ צדוק הדיח: **לגלא**
עורב. כעבלאות של אמה (ט) הוי עושין
והן חדין כסכין סביבותיהם ומסמדין
חדין ככולן ומחזין צהן גגו של היכל
למועט את העורבים מלישב: **ממעס**
כסף. נחשת שזה מענה כסף:
אנורא. מזלג קטן (ט) [כעין] שטוין צו
זהב ולצדק הדיח למאי חזי:
שמוחטין צו פסילות. ומנקדין לרשעין:
לעדווי מושכן. מוקי"ר צלע"ז:

מקק דסיפרי סך דשידאי. כל אלו
תולעין הן שכל מין ומין ותולקין
צשמותיהם תקן איילא פה הה:
כולהו סכנשא. לאוכלן: **קוליס** יש
צמאניס. היה תולעת יושב ונוקט
בגורנו ודומה שהוא קוז: **קעליס**
פה דלין. הרגו פה דלין:
בתנ'י רולנין. מוכרי צשמים
לקישוטי נשים יש להן קופות קטנות
לכרורות צשמים: אינו חייב אלא הטאס
אחת. כדולה חלה הוצאה היא: **פחוס**
מגורגרת. דלע"ג דכל האוכלין
שיעורן כגורגרת הני כיון לזריעה
קיימי צפחות מכגורגרת נמי מחייב:
זכע

תאיני אומר ליה רבי קוציין יש בתאנים א"ל קמליה פה דלין: **ה"מוציא**
קופת הרובין אף על פי שיש בה מינין הרבה אינו חייב אלא הטאת
אחת (י"ז) ויעוני גינה פחות מכגורגרת נמי מחייב:
זכע

הואיל וממתיקין הוא ליה למימר
כדפי' בסוף כלל גדול (דף עז. ושם) וא"ת היכי מיירי אי
בנותן טעם אפילו שאר מינין נמי ואלו אין בהם נותן טעם אפי' מיני
מתיקה נמי לא ו"ל דאפילו צ"ט בזה נותן טעם שרי כשאר מינין
לנותן טעם לפנס הוא. ר"י:
ב"ר גר"ג ב' מ' ו' יום. אין גירסא זו
נכונה דמשמע של קטן בן מ' יום
ובנה פרק השאש (דף סג.) ג' ז'
סממנין מעצירין קמיי כל הי די הלא
בומי גרליל וקא צעי התם בגמרא
דילך או מוקן וא"ת דגרסי של מ' יום
ואין נראה להתם נמי תניא ומי
גרליל שחממיו וכמה חיימונן שלשה
ימים? ונראה כספריס דגרסי עד מ'
יום דמג' ימים? עד מ' מעצירין אותם
על הכתם אבל מוקן ג' ולאחר מ' אין
מעצירין: בורית זה החודש.
ואע"ג דכפ' המוליא (לעיל פ:) יהיב בחול
שיעורא אחרניא כדי ליתן על פי קף
של סיד אומר ציינו מאיר להתם
מיירי בחול שמוטין כסיד אבל הכא
איירי בחול שמלנגין צו את הנבדילס
ולספריס דגרסי הכא צורית זה אהלל
אתי שפיר: תרי גוויי אהללא.
ולעיל דלג שני תרי גוויי חול (א) ו'
לגירסא אחרת תרי גווייא אהללא)
משום דקיי ליה דליכא בזה תרי
גוויייה? ויש ספריס דגרסי לעיל מאיר
צורית אהלל ולפי זה אתי שפיר דה"ק
לעולם כדלמר מעיקרא צורית זה
אהלל ותרי גוויי אהללא: